

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι’ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μῦρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ἄρων μας μεταβολή, — ἐπιβαφύρουσα πολὺ.

‘Ο ΡΩΜΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μὲ φορὰ θὰ βγαῖν.
κι’ ἔσαν ἔγω ἐτυπώσα — κι’ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ λέγομαι — γιατί λατὰ δὲν ἔχομα.
καὶ ἔσαν Ἀθῆνων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπῆν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νῆστια κι’ ἐντροπῆν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τῖγάκα δώδεκα καὶ μόνον.

γιὰ τὰ ἔξνα ἔμοις μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑτὸ χέρι.
Κι’ ἕνα φύλλον ἂν κρατῶ — ἔγινες συνδρομητῆς.
κι’ ὅμοιος τὸν παρὰ δὲν εἶδει — θὰ τὸν φῆθι μαῖρος εἶθι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλον μὲ δεκάρα.

Ὅκτώ μηνὸς Φεβρουαρίου
κι’ ἀναβαρσιῶς Βουλευτηρίου.

Τρακόσα κι’ ἑβδομήντα τρία,
γαϊνούρια φῶρων εὐφορία.

**‘Ο νέος Αἴας, δράμα
καὶ κωμωδίας κρέμα.**

Πρώτη σκηνὴ
ἑλενική.

Σκηνὴ δευτέρα
τραγκωτική.

Ἡ ἀνωτέρω ξυνορία
κι’ ὁ νέος Αἴας Θεωρῆς.

(Ὁ Φασουλῆς κι’ ὁ Περικλῆς σιγὰ σιγὰ γελοῦν
καὶ ἑστὸ Κρηματιστήριον ἔμπρὸς συνυμνοῦν.)

Π. Ποιὸς εἶναι τούτους πούργεται τρεχάτος ἀπὸ πύρα
καὶ δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ σπαθίζει τὸν ἄερα ;
Φ. Ὁ νέος Αἴας, Περικλῆ, ὁ καὶ Μαστιγοφόρος ...
κι’ ὅπως προβάτων ἔσραζεν ἀγέλας παραφόρος
ὁ πάλαι Τελαμώνιος, ἐμπίπτων εἰς παγίδα,
κι’ ἐνόμιζε ὁ φουκαρὰς πὺς σφάζει τοὺς Ἀτρείδας,
ἔτσι καὶ τούτους σήμερὰ μὲ τὸ σπαθὶ ἑστὸ χέρι
θαρεῖ πὺς σφάζει, Περικλῆ, τὸν μεσιτῶν ἄσκιρι.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λῆς σάν τί καλὸ κι’ αὐτοὶ τοῦ ἔχουν κἀνε ;
Φ. Σίρω κι’ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τί διαβόλος τὸν πᾶνει ! ...
ἀλλ’ ἐργεταὶ πρὸς τὰ ἔδω μὲ φοῦσκωμα πολὺ
κι’ εἴδως ταῦτάχ σου τέντωει ν’ ἀκούσης, τί ‘μίλει.

Θ. Χαίρει λοιπὸν, ὦ Ἀθηνα, σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
ὅπου κοντὰ μου στίμισαι μ’ ἀσπίδα καὶ μὲ ἔδρω.
Σὺ μόνη μ’ ἐβοήθησες ἑστὸν πόλεμον αὐτὸν
καὶ τὴν πλῆθιν κατίσραξα καμπόσων μεσιτῶν,
ὅπου παγίδα μ’ ἔστησαν καὶ μ’ ἔκαναν θὰ εἰ στέψω,
διὸ κι’ ἐγὼ μὲ λάχανα καὶ πᾶσσα θὰ εἰ στέψω.

Π. Σὶ ποιὸν ‘μίλει, βρὲ Φασουλῆ ; ...
Φ. Σ’ ἐμὲ τὸν μεγυλιθῶνη ...
ὡς τὴν ἀρχαίαν Ἀθῆναν θαρρῶ πὺς μ’ ἔκλαμῆσαι.

Π. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν καθίνας τὸν λυπῆται.

(Ὁ Φασουλῆς τὴν Ἀθῆναν μὲ τρόπον προσποιεῖται.)

Φ. Εἰπὶ μου, Αἴα Θεωρῆ, τὸ φοβερὸν σου ζήρος
εἰς τὸν ἀνόμων μεσιτῶν τὸ ἔδαφος τὸ στίρως ;
Θ. Ναι, Ἀθηνα, τὸ ἔδαφος καὶ μὲ τὸ περπατῶν
κι’ ἀκόμη λίγο πρόσμενε νὰ ἔρε τι-θα τοὺς κᾶνω.

Φ. Δίν τους λυπάσαι τους παχούς ;

Θ. Τί λέγεις, Ἄθνη ;
ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἢ ἀπλόων τραχανά

κι αὐτοὶ νὰ στήνουν γύρω μου παχιάς διαφόρους ; ...

ἂ ! ἔγυ, ἔγυ, ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλω φόρους.
Ἄρου αὐτοὶ ἀνέβασαν εἰς ὄρη τὸ χρυσάρι

καὶ μὲ τὸ Εὐκασπράχην δὲν ἔβλεπον νισάρι.
ἔπρεπε ἔγωγ νὰ στίλωμαι μὲ τὸ σπαθὶ ἴσθι θήκη

καὶ νὰ μού κάνουν ὑστερα τὸ τρακιστὸ καθέτι ;
Ἄρου αὐτοὶ δὲν ἔβλεπαν νὰ ὑψωθῶν τὰ φόντα

γιὰ πειράμα των ἑσθίμωνα κι ἔγωγ ἴσ' ἀρετρώντα,
κι ἄξιως φόρους ἔβαλα οἱ καθέτις γομάρι

καὶ δὸς τῶν φόρους ἴσ'το κρασί καὶ φόρους ἴσ'το σιτάρι.
Γιὰ φόρους μ' ἔπιασ' ἔξωρα πρετωραῆς μακία

καὶ νὰ καὶ ἴσ'το πετρίλιος καὶ νὰ ἴσ'το Τελωνεῖα,
κι αὐτὴν τὴν φαβερρίταν μου μακίων τὴν μεζιπόλιον

συντάξα περι καπιου σπουδαίον μονοπώλιον,
καὶ εἴτω πῶς κατώρθωσα τὸν μισοτῶν τὰ τέρατα

νὰ τὰ καθίσω μὴ χαρὰ εἰς τὸν βωθῶν τὰ κέρατα.
Φ. Δίν εἶσαι σὺ ποῦ γυρίζεις παντοῦ ὡς Ὀδοιπόρος

καὶ κατὰ φόρον ἐσκουζεις τοσοῦτον παραφόρος ;
Δίν εἶσαι σὺ ποῦ σφύριζεις καὶ ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ

πῶς προτιμᾶς καλλίτερα νὰ μὴ φορῆς βρακί
περὶ μὲ φόρους νὰ γενῆς ἴσ'τη ραχὴ καὶ τοιμπαῦρι

κι ἀπ' τὴν Βουλὴ πολὺ σὺγκα μὰς τόκοις κωμπαῦρι ;
Δίν εἶσαι σὺ ποῦ ἔκανες συναγωγαῖς καὶ χυάρις

καὶ μὲ ντακούλα ὄρνιθαῖς καὶ μὲ παντέρμας μαύρις,
κι ὄρκιζοσ νυχισημένον μὲ ὄλα τὰ σωτὰ σου

εἰς τὸν προγόνον τὰ ὄστα καθὰς καὶ ἴσ'τα ὄστα σου
πῶς προτιμᾶς καλλίτερα νὰ τρεῖς ξέρο γαρειπί

παρὰ ὁ κόσμος νὰ εἰ πῆ Πετρίλια Γρικουπῆ ;
Δίν εἶσαι σὺ ποῦ πηροζάρις καὶ μὲ τὸν Καρκαπῶνος

καὶ τοῖπες ἀμονοῦλο γιὰ τὸν καπνὸ δὲν κῶνα »
καὶ τὰ πακούτοια τοῦδωσες κι' ἠκούσθη τὸσος θήνης.

καὶ ἴσ'το Παιρίος ἔργου δὲκ νυκτὸς ἐκείνης ;
Δίν εἰσ' ἐκείνος ὁ Λαπαρῆς κι' ἐκείνος ὁ Γεγίς,

καὶ πῶς ἄλλ' ἄντ' ἄλλων ἔλαγες σφαλὸς ἴσ'της ἰκλογαῖς,
ποῦ καθὲ τόσο γυρίζεις ἴσ'τους ὄρμους μὲ τὸν Κάββα

κι ὁ κόσμος τὴν καράτα σου μὲ ζῆτω τὴν ἐτρέβα,
καὶ σὺ ὁ λαοπροβλήτης ἐξήστραπτες κι' ἐβρόντας

καὶ μὲ τοὺς λόγους ὄρυσκωσες τοὺς φίλους τοὺς πεινώντας,
κι ἴσ'τω φρενῶν ἠλάλαξην νηστεύοντες ἀρδούρις

καὶ μὲ τοῦ Πελεπίτωση ἐπικρίτας τὸ τεαρούρι,
κι' ἐμῆς ἐτρέγαμε μαρτζιῆς ἴσ'τὰ πόδια σου ἢ ἀπλώσωμαι

καὶ κερδίσωμαι φωνάκις ἀπακούτοια νὰ μπλοῦσωμαι ; »
Δίν εἶσαι σὺ ποῦ ἴθωμιας βρυγμένους ὡς λίων

κι ἔλεγες μπλακωκατῆς καὶ μέγας Ναπολέων,
κι ὡς Ἀρλενικὸς παραλόος ἴσ'τη μίσση μας ἰπθῶδας,

καὶ λάσκων θηνογες βραθῶν ἴσ'τους πονηρούς Ἀτρείδας,
κι ἔζῆτες ἐπὶ πίνακος τὴν κῆρα τὸν Τρικουπῆ

γιατὶ μὲ φόρους ἴσ'τον λαὸν ἴγιντο κουσιπί,
κι ἡ ὄρα εἰς τὰ σύννεφα σ' ἐκούτταξαι μετάρσις

καὶ εἰγ' ἐκκαλιόττα σὸν νῆπινη καθαρίσι,
κι ἀπὸ ἴσ'τὴν ἐκούτταξαι τὸ κλισιὸν μας γωμά

κι ἀπὸ τῆς δόξης τὰπαντὰ ὄλ' ἡ Ἑλλάς ἰβρώμια ;
Δίν εἶσαι σὺ ποῦ ἔφαρες καὶ τοὺς λιμεκοντόρους ;

δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μεύλαγες ποῦ δὲν θὰ βάλῃς φόρους,
καὶ τῶρα μὲ θωρεῖς καὶ λῆς ἀπὸ σ' εἶδα, ποῦ εἰς ἔξωρα ;

Θ. Ἄν βλάτης φόρους, Ἄθνη, κι' ἀπ' τοῦ Μωρρη τὸν γέρο,
ἔγωγ δὲν πταῖω εἰς αὐτό, κι' ὁ κόσμος ξέρει ὄλας

ποῦ πταῖω ὁ Πετρίλιος, ὁ Ἄγγλος, ὁ Μογγόλος.
ἔγωγ πολλὰκις ἔλαγα κι' εἰς εἰς καὶ ἴσ'τους ἑμπορούς

πῶς ἴσ'τον λαὸν εὐδέπειτε δὲν θὰ πρῶθωσος φόρους,
μὰ τῶρα μὲ ἀπέδειξαν τὰ ρηθῖα μου ρουζῶκα

φαῦλις μεσίταις δεκατρεῖς, ὁ πῶντος τοῦ Τούδα.

Καὶ τοῦτος ὑπεκίνητος τοῦ Σολοβούρου ὁ μούργος,
ὁ λαοκλόπος Ὀδοῦσις καὶ μικρὸς πανούργος,

ποῦ μὲς ἴσ'το Χαβαρρόχομος γέροντι καταφύγιον
καὶ δὲν μ' ἀρίνει ἀπ' ἐκεῖ νὰ εἶμαι Ἰσζυγιόν.

Τοῦτοτοτόρος ἔγωγ ποτὶ ἴσ'την Καλαυρίαν
κι' ὁ Δημοσθίνης ὡς ἐμὲ δεινὸς ἴσ'την ρητορείαν

ὄταν τὸν κατωκότωκε ἠμιαθῖν σιχθῶν
ἐκείνος ὁ Ἀντίπατρος, ὁ μέγας Μακιδόν.

Αὐτὸς μονάχα μ' ἔψησε μὲ τὸ Ναυαλόν ...
ἂ ! νάτος, νάτος, ἔργεται ... κρυφὰ κρυφὰ τρωπέει ...

δὲν θὰ μὲ φύγῃς ἀπ' ἔδω, πανούργε, λαοκλόπε ...
παντοῦ παντοῦ ἐγνώθωσας καὶ νείαι σου πλυκῆταικι.

(Ὁ Θεόδωρος, τὸν Περιελὴ Τρικουπῆν τὸν θάρρει
κι' εὐθὺς σκόνηει κατ' αὐτοῦ τὸ δόρυ τὸ βαρί,

κι' ὁ Περιελίτος χώνεται εἰς τὸ Χρηματικώτερον
πρὶν σφάγιον τὸν Αἰκῆτος γιὰ νῆξ ἔξιλιαστῆρι.)

Θ. Ἐξω, προδῶτα μικρὴ ...

Π. Δίν εἰμ' ἔγωγ ἐκείνος ...

Θ. Ἐξω, πανούργε Ὀδοῦσι, μὲ τὸ ἀγρίον σῆλιες.
Μὰ νὰ ἐμπρός μου κι' ὁ Συγγρός, ὁ Χιώτης, ὁ Ἀτρείδος.

Φ. ἔγωγ καλοῦμαι Φασουλῆς, τοῦ ἀργυροῦ κασιότις.
Μακάρη κῆμουνα Συγγρός νὰ κῶνα σοκαρέεις

χωρὶς κηλίμα δεινακὶ καὶ δεινακίως μεροδέεις.
Θ. Βαρῶτα καὶ σὰς ἔραχα ἡ εὐσέτι μου χριματῶτα ...

μακράν, μακράν τοῦ Γαλατὰ τὰ τόσα περιτρίμματα,
ποῦ δεῖται κι' ἀριστερὰ Φρονοκαίρια κάνουν

γιὰ νὰ μὲς κλεισῶν εἰς αὐτὰ ὄπτατα μὲς τρελλάνου.
Ἐκουμπισθῆτε ὄλα σας μακράν αὐτῆς τῆς σφαιρας

πρὶν σὰς περῶσος εἰκμαπῆς ἢ εὐσέτι μαχίρις.
Ὅρος καὶ σὺ ... μὰ νὰ καὶ σὺ ... σ' ἐσκότωσα καὶ σένα ...

ἐμπρός μου σφίνταται πολλοὶ μὲ τάντερα χυμῶνα.
Δίν ἴθωμια βρυγαῖς εἰς τὸ ἴακὸ μας γωμά,

ὄπου μὰς κτίσων χῆρσιμα καὶ Φυλακὰς ἀκόμα,
δὲν θίλωμαι νὰ βλεῖωμαι τὰ μούτρα ριλανθρώπων,

ποῦ ἐσπρωζαν ἴσ'το βάρβαρον τῆς προκαπῆς τὸν τόπον.
Θὰ τοὺς γαρμῖωσας ἀπ' ἔδω ἠμῖρα μωστῶν

καὶ θὰ τοὺς στείλω ἀναυλὰ ἴσ'το πρῶτον τῶν λημῆρι.
Φ. Μωρὶ ἀμᾶν γιὰ τὸ Θεὸ ...

Θ. ἴτλιώσων τὰ ψέμματα ...
ἡ εἴψη μου θὰ κρεσθῆ ἴσ'τον μισοτῶν τὰ αἶματα ...

ἴσ'τω φύγων, ἀπειλώσων, κομῆμι τὸ γέλιον ...
εἶπα, τὸ θέλω, τὸ ζῆτω, κινεῖς δὲν μὲν ἀντιοτικεῖ ...

Ἐκουμπισθῆτε γρήγορα, δὲν ἔχει τρίτα κάττα,
ἔδω θὰ μείνη μονάχα ἡ πῆρα ντόπια ράττα,

κι Μωρτζιῆς ὄλακῶ, εἰ πῆρα καὶ πειθῆνις,
κι' ἐκ τούτων θὰ προτιμῶσιν οἱ προσφιλεῖς Γερτῆνις,

κι' ἐκ τούτων οἱ καλλίτεροι βλαστοὶ τοῦ Βασιλείου
ὄσα εὐτύχησαν νὰ δῶν τὸ φύργος τοῦ ἡλίου

καὶ ἢ ἀπολαίσωσιν ἠμῖα τὰ πρῶτα πρῶτα γῶδα
εἰς τὸν πατῆρον μου τὴν γῆν, εἰς τὰ κλεινὰ Λαγκῶδα.

Ὅταν δὲ φυγῇ ἀπ' ἔδω ἡ ξένη μισοτικῆ
καὶ μείνη τὸν Λαγκαλιώνον ἡ ἀριστοκρατικῆ,

ὄταν μ' ἀφήσωσιν ἴσ'τον κι' ἐκείν' οἱ δεκατρεῖς
τότε θὰ θραύσῃ τὸν γυγὸν ἡ ταλαινα πατῆρις,

ἄξιως θὰ καθαρισθῆ κι' ἡ κόπος τοῦ Αὐγίσιου,
θὰ χαριετήσωσιν αὐτῆν σωστωτῆ Ἰσζυγιόν,

καὶ θὰ κερδίσωμαι κι' ἔγωγ παραποῦ ὄρασις
Βυλλαρῆσιν κῆρις κι' αὐθῆνις τοῦ Μωρῖος.

(Ταῦτα εἰπὼν τοῦ Φασουλῆ βραβεῖ τὴν πιακὴν καὶ αὐτὸς ἀμέσως λησμονεῖ πὸς εἶναι Ἄθηνα καὶ ἄσ' Ὁ Χρηματιστήριον μετὰ τῶν ἑλλων σὺρεται καὶ πὸς δὲν λήγεται Συγγρῆς σφοδρῶς διαμαρτυρεται.)

—
Τρίτῃ σκηνῇ,
ὄλο φωνῇ.

(Τὸ σπῆτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἀπὸ παντοῦ Κερδὸν καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος παρλάνων ἔσ' ὀπαλκόνι, καὶ κάτ' ὁ Τσελεπίτσαρης μετὰ πλῆθος ἰγκαθίτων καὶ ὁ τρομακτικῆς Φασουλῆς λαλῶν ἔσ' ὀν Περικλίτων.)

Φ. Ἀγαπητοὶ ἰγκαθίτοι καὶ φίλοι συμπολίται, γνωρίζετε τὴν σήμερον πὸς κρίσις ἀπειλεῖται, καὶ ἂν θέλετε πραγματικῶς νὰ λέγομαι Μεσοκίς ὑπερπληθῶς ἀπαυτῶ ἰς μέριος σας θυσίας καὶ πάλιν ν' ἀποδείξωμεν πὸς ἡ ἰδική μας ράτσα ἀντέγει σὲ χορταρικὰ καὶ σὲ λαχάνων μάτσα. Τὸ σκάφος κλυδωνίζεται εἰς ἀνοικτὰ πέλαγη καὶ ἂν δὲν γενήτε μετ' ἐμοῦ εἰς πρὶν λαχανοσάγει ἐνὸς μικροῦ μουρλούζικο τοῦ κράτος μας θὰ εἶναι ... Π. Γεῖά σου, ἀφῆντὸ τοῦ Μωρῆ ...

Φ. Εὐεὶ, Βιλλαρδουίνε.
Φ. Κάτω εἰ σφῆρὶ ῥάναξ, μὰ τὴν ἄπῃαν σφῆρὶ ... παρὸ ντονέρ σας βεβαίως τοῦ βράζω μετὰ τὸ ζῆρι, καὶ ἂν καὶ μετὰ φλέγη πάντοτε τρελλῆ φιλοπατρία. Ἄλλ' ὅσο καὶ νὰ χάσωμαι ταῖνά μετὰ τὸ καλῆθι ὁ ἰδικὸς σας ὁ μισθὸς ἤμειον δὲν θὰ παθῆ καὶ εἰς ὄλους σας ἀκέραιος θὰ οἰδεύει λουσῆ ... ἰσὶς δὲν εἶθε ἄχαρις, πετρίλων, καρφίς, μηδὲ φωνὴ μηδὲ κρασί καὶ ἄροτριωντὰ βῶδιζα, μὰ με δουλεύετε πιστὰ μετὰ χεῖρας καὶ με πόδις, καὶ ἔσ' ὅτε με σφιρίματα καὶ δυνάμει τῆς γλώσσας χαλάτε τῶν Τρικουτικῶν σαχλάς διακόλλωσις. Ἄλλ' ὅταν ρχατεύετε ῥηλά ἔσ' ὀ θεωρεῖται καὶ γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλη φασαρία ἀνάγκη νὰ προσμένετε χωρὶς νὰ συζητήτε τὴν ὄραν τὴν καταλλήλων πού θὰ χειροκροτῆτε, καὶ πρέπει ἕνας Πρόεδρος ἀπ' ὄλους σας νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς εἰς εὐκαιρον στιγμήν τὸ σύνθημα νὰ εἶνῃ γὰ νὰ με φαινεθεῖ χαζοὶ ἔσ' ὀν ἕνα καὶ ἔσ' ὀν ἕλλον καὶ ἐκτίθηθε ἔσ' ὀν γέλωτας γέλωτων ἀντιπαλῶν.

Λοῦτον, καθὼς σας εἶπα, ἤθηθι σφαικὴ πάλιν ν' ἀντεξέλθω ἔσ' ὀν δεινὴν τὴν ἐκλεροφάνων πάλων, καὶ ὅστις δὲν θυσιασθῆ μετὰ παντὸς προθυμίας αὐτὸς ποτὲ τοῦ δὲν θὰ ἔθ' ὀν Κεντρικὸν Ταμίαν. ΕΝΑΣ. Ἐγὼ τὰ ὄλο τοκαρούγια μου, Πρωθυπουργε, σὺ φέρνω. ἈΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὰ ὄλο τουλούκια μου ...

Φ. Μετὰ χαρᾶς τὰ πέρνω.
ΑΛΛΟΣ. Σὺ δ' ἔνω τὸ ἔκκαμσο ...
ΑΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὸ σῶβρακὸ μου.
ΑΛΛΟΣ. Σὺ δ' ἔνω καὶ τὸ φέσι μου ...
ΑΛΛΟΣ. Ἰδού καὶ τὸ δίκὸ μου.
ΑΛΛΟΣ. Πάρι καὶ μετὰ βλαχόκαλτοα πού δὲν παρλάνεται.

Φ. Μερσί, μερσί, εὐχαριστῶ, μὰ καθυπογραμένε.
ΑΛΛΟΣ. Κι' ἂν θέλας καὶ τὸ αἶμα μας ὄριστε νὰ τὸ πάρῃς νὰ ὄχης γὰ μαλακτικὸ τὴν ὄρα πού παρλάνε.
Φ. Ἀγαπητοὶ ἰγκαθίτοι, μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ προσφοράς σας δέχομαι τὰς ἀληθινὰς μεγάλας,

ἐλπίζω δὲ πὸς δι' αὐτῶν θὰ εἶρω θεραπεῖων εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν με δεινὴν χρειατικῶν, καὶ πάλιν θ' ἀποδείξωμεν πρὸς ἔθνη χρυσόσφρα πὸς ὄντας Ἕλληνας ἰσμεν καὶ πάντοτε καὶ τώρα, ἂν καὶ δὲν ἔχομε λεπτὸ νὰ ζῶσωμε τὸ δόντι ...

ΕΝΑΣ. Γεῖά σου, Βιλλαρδουίνε μας ...
ΑΛΛΟΣ. Εὐεὶ, Βιλλαρδουίνε.
ΑΛΛΟΣ. Κάτω τὸ Χαβερζόχο καὶ γυῖο καὶ Μογγόλο.
ΑΛΛΟΣ. Ζήτω καὶ εἰ Γάλλοι, βρε παιδί μου εἰ Γάλλοι καὶ ὁ στέλος.
Φ. Τόνος θερμῆς δὲν ἡλιπία φιλίας ν' ἀποκλίνω καὶ ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μετὰ ἔργεται νὰ κλιάνω.
ΑΛΛΟΣ. Κλάψε νὰ κλάψωμε καὶ ἡμεῖς ...
Φ. Τὸ σύνθημα σας δίνω ...
ἰδίτε πόσα δάκρυα ἐκ τοῦ προγεῖρου γίνω.
ΑΛΛΟΣ. Ἐξὼ τὰ μίζοκάντοια ...

Φ. Σταθθεὶ ὄλοι σουζα ...
ὄ γλυκαντῆθι μου πατρί, ταλκίωρος μουρλούζικ, ἡ προσφῶντὸ ἄρορα τοῦ κάθε ρουκαρῶ, δέξου καρπύσα δάκρυα τοσοῦτον εὐλογεῖ, πού γίνωμε τώρα μετ' ἐμοῦ ἰγκαθίτοι ἀθῆροι, νὰ γίνῃς Ἐννειακροῦς μ' ἐπὶνῃ Καλλορῶ.

(Ὁ Φασουλῆς μ' ὄλοσφορικῆς προβαίνει ἔσ' ὀν σωρὸν καὶ αὐτὰ ἔσ' ὀν Ἀίαντ' ἀπακτᾶ μετὰ τόνον κλαυθμηρῶν.)

Φ. Μαστιγοφόρι Θεοφόρι καὶ γίρο Βενιακάρτα, τὰ ρούχα, τὰ πακάμια, τὰ σῶβρακα μας κάρτα. Γνωρίζωμεν πολὺ καλὰ τὸ μέλλον μας προσμένει καὶ ἂς μεινωμεν ὀλογομένει καὶ τατραχηλιμένει προσμένει εἰς τὸν βωμὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος ὡς μόνον ὀλοκαύτομα πᾶν ἀσπροροῦγιαν εἶδος. Δώσε μας φύλλα τῆς σὺκῆς γὰ νὰ κρυφῶ καὶ μέλι νὰ σκεπασθῶν καὶ τᾶραρα καὶ ἀνιμωσῶ καὶ σκελῆ. εἰς δὲ τὸ μέλλον στρίφοντες καὶ εἰγιγνόντες σμενὰ ἔσ' ὀν ἔνομα καὶ μετᾶλλωντα πὸς νῦτα τὰ γυμὰ θὰ λέμα ὑπερήφανοι χωρὶς κανεὶν στιγμήν : ἀνὰ διαχειρίσις σωστῆ, ὄριστε καὶ τὸ δαίγμα.

Ὁ κύριος Χαρῖλος μετὰ τὰ ῥηλά κολάρα ὄταν καὶ αὐτὸς συχνοτάτα παθῆ ἔσ' ὀν ἀνιμωσῶ, γὰ τὰ στραβὰ πού σκεπταται τὸ ἰσι τοῦ κερσὶ ποτὲ δὲν λέγει ὅπως σὺ πὸς τοστῆταζαν εἰ ἄλλοι. Μὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ στὰ ἔδικά σου σφάμακα ... σὺ φταῖνε ξίνων προδοτῶν καὶ ἰθαγενῶν ἰνδάλματα, σὺ φταῖνε καὶ ἡ Βασιλείσα καὶ ὁ Βασιλεὺς ἰπῆσις, σὺ φταῖνε καὶ ὁ Διέδοχος μετὰ τῆς Πριγκιπίσσις, τὸ κάθε Βασιλόπουλο καὶ τρυφερὸ μωσῆρι, ἡ Ἀναργύρος τῆς Αἰλῆς μετὰ τῆς Θεογᾶρη, φταῖνε καὶ ὁ Θῶν καὶ ὁ Μεσοκλάς καὶ ὁ Αἰλῆς καὶ ὁ Μπουνοῦρσις, ἐγὼ, αὐτὸς, ὁ Περικλῆς, τὸ ἄχθος τῆς ἀρῆρης, παντοῦ εὐρίσκεις τῶν κακῶν αἰτίων ἰπαρτεῖς, καὶ μόνος σὺ, πανήμνητι Πρωθυπουργε τοῦ κράτους, κρυμμένος εἰς τὴν λεωντῆ τῆς Ρωσικῆς σου καπας ἀπ' ὄλα βγαίνεις πάντοτε ἀλάνθαστος σάν Πάππας.

Καὶ τώρα, Τελαμῶνων, πού τᾶκωνας σαλάτα ἔσ' ὀσπᾶσως καθ' ὄλον μας μετὰ εὐκατῆ παρλάνε, καὶ τοῦ Τρικουτικῆ ἰσμεν πὸς ἄρα σίρ' ἡ σκεῖπα καὶ ἐγὼ ἀπρὶς εὐγῆ, Θεόδωρε μετὰ τὴν καρδιά μου σούπα.

Κι' έκινος είπες ήσυχος πώς τὸ καλὸ σου θίλει
καὶ συμβουλάς σου ἔδωκε μὲ γλώσσα ὄλο μίλι :

« Προσκύνη, σίβου τὸν Θεόν, καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου,
μὴ βρίζεις τοὺς χρηματιστάς καὶ τοὺς ἠμογενεῖς σου,
ἐπιμελεῖ, κατὰ τὴν ἐνόμη εἶσαι γίγος,
διὰ καὶ μὴ μετανοῆς κατόπι παρακαίρεις.
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν χραιζέται καὶ κοῦρα,
κι' ἂν βλέπεις πὺς καὶ σήμερὰ τὰ κατὰφρίνας σκούρα
προκαλίσει μὲ βελθὸν γὰ καὶ σοὺ δώσω χίρι
πρὶν ὄρε βελθὴν ἄσ' κοκαλοὺ καὶ φθασσὲ τὸ μαχίρι. »

Αὐτὰ σοὺ εἶπε, Θεοδώρῃ, χωρὶς γελῆν ἄσ' χαίλι
κι' ἔκινος ἀεικλόησεν τοῦ ἔκαμαν οἱ φίλοι,
κι' ἠλαλέξαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δε, κι' ἐγὼ σὰν βῆγαξ ἐξω
ἀπὸ τοῦ ὄρε δὲν εἰζέυρα σὲ ποῦν νὰ πρωτοτρεῖω,
γιατὶ κι' οἱ ὄρε μὲ φραίνεσε ἀσ' ὡσπὲρ ὅπως πρίπει,
ὁ μὲν ἰσχυρὸς τῆς Ροῦμῆλας, ὁ δὲ Μωρέας σκίπτε.
Καὶ τότε κάρμεις ἀστράψαν οἱ καθενὸς σελχι
καὶ περ' ὄλιγον νὰ γενῆ ἐκ τοῦ συσταδίου μαχη,
καὶ οὕτω πὺς νὰ πληρωθῇ τὸ τὸν ἱεραιού
πὺς πάντες Ἑλληνας ἐσμέν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

Καὶ τότε, Τελχμώνει, ἡ σάλπιγγ' ἄς ἠχῇ
κι' ἄς πύση κατεπάνω μας τῶν φόρων ἡ βροχῇ,
ἐγὼ δὲ πάντα θ' ἀγαπῶ τὸ κόμμα σου αἰψώτως
κι' ὅπως σου θὰ σέρνωμαι οἱ πύριος καὶ χαράεις,
κι' οὐδέποτε θὰ σ' ἀρνήθω ὡς τὸν Χριστὸν ὁ Πίτρος
πρὶν ἡ γνωστὴ γαϊδάρα μου γκαρίση τρεῖς φορεῖς.
Θ. — Εὐχαριστῶ τὸν ρήτορα ἡ φίλη μου ψυχῇ ...
τὸ μῆλλον εἶν' αἰώνιος καὶ τὸ πρὶν βροχῷ.
Ἄλλὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ φορολογικὰ
ἀνέμιστα, ὡς φραίνετα, θὰ φέρουν ἱερωνικά,
κι' οἱ μὲν μὲν λέν ἀποσυρε κι' οἱ δε μὲν ἀποσυρε,
κι' ἐγὼ σὰν γάγας στέκομαι καὶ μισοκακομαίρεις,
καὶ σὰν Ἀμλίτος σκίπτομαι περὶ πατῶν τριγυρῶ
νὰ σ' ἀποσυρῶ ἄραγε ἢ νὰ μὲν τ' ἀποσυρῶ ;
Σεῖς τί φρονεῖτε οἱ αὐτὰ ;

Φ. — Ὅ, τι κι' ἂν θίληρ κάμει ...
εἰς ὄλα θὰ χειροκροτοῦν αἱ δύο μας παλάμια.
Σὺ, Θεοδώρῃ, ὡς ἔμπειρος καὶ πανετόμημον γέρον
μόνος ἔμπερος τοῦ κόμματος νὰ κρῖνὸς τὸ συμπερὸν
καὶ σκέψου σὰν Γερτίνος καὶ κλέστα τοῦ δικόλου ...
ἂν μὲν δὲν φύγουν Βουλευτὰ μὲν τὰ πόσους ἀνέλου,
ἂν ὅμως εἶναι κίνδυνος, εἰδὴς ἀποσυρῶ τα
καὶ φασκελοκουκούλωστα καὶ ὀκλόλ' ἐπαρε τα.
Κι' εἶποι κι' ἄλλοιῶς ἔμεις ἔδω οἱ ζῶντες βερεῖς
πρῶτως θὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα μας πρὸς σὲ
καὶ θὰ σὲ προσκυνώσωμεν μετ' ἀταρχοῦ βλιμμάτος
ὡς Συμβουλὸν ἀνεύθυνον τὸ ἀνεύθυνον Στέμματος,
κι' ἂν ἀποσυρῶ τὰ μισὰ κι' ἂν τὰ πόσους ὄλα
ἔμεις ἀπερασίωμεν ν' ἀφῆσωμεν τὰ κῶλα.
Θ. Ὑπερβαλλόντως ἐκτύμω τὸν τρόπον τοῦ ἐκπαρ' εὐθεῖς.
Φ. Ἄ ! μὰ ! δὲν εἶναι τίποτα, καθόλου μὲν πειραξέσθαι.

Θ. Ὑπονομοῦν ἄπειρον πρὸς ὄλας σὰς κηρύττω.
ΕΝΑΣ Γρηγοῦρα οἱ φόροι, βρεῖ πατὶὰ ...
ΑΛΛΟΣ.

Ζήτω οἱ φόροι, ζήτω.

(Ὑπὲρ τῶν φόρων καὶ κατὰ τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
κι' ὁ Θεοδώρῃ εἰσέρχεται καὶ ρυζα μεταλλάζει,
μετὰ μικρὸν δ' εἰζέρχεται φερὸν ζευρομακυνῶνα
καὶ μπλοτὴν βαρῆτικον ἐνδύζου Γουστούραου,
καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν ἄλυτον νὰ λύσῃ τραγυρίζων
μακρόθεν τρεῖς ὀγκανισμοὶ ἀκούονται γαϊδάρου.)

Καὶ ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Ὁ Γράνης Ἀθωνόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν στρατηγαρχῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδω,
πολλὰ καμάρια ἔφερε κανοῖμα τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φέρει εύκολα ὁ πανδαμάτωρ χροῖνος.
Μὰ τώρα συνταγῆς τοῦ κι' ὁ ἀδαλὸς τοῦ μῆνι,
ὅπου κανεὶς ἀσ' κόφημο μ' αὐτὸν δὲν παραγαίνει,
καὶ θαύματα ἰσοδουλοῦ τῆς κοπιτικῆς περιόσια
ἴσ' οὐτὸ Βιντερ τὸ Κατόπταμα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρῖσια.
Τίτω στρατηγαρχατοῦ δὲν εἶναι κατὶ γίλα ...
τὸ ράφωμ τοῦ ἐνέλις, τὸ κῆφωμ τοῦ τρῖλλα.
Σὺ κἀε Ἀθωνόπουλος ; ... εἶσαι καλὸ κομῆσι ...
οἱ ράβει Ἀθωνόπουλος ; ... εἶσαι καλὸ ραμῆσι.

Ἄνωμος Ἑλλητικῆ Μεγάλῃ Ἐταρεία
τῶν γενικῶν Ἀσραλιῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅπως φέλιε ἀληθῆς θερμὴ φιλοπατρία
ἔς τρεῖτον ὅσον τῆχον ν' ἀσραλιῶσθὸν ἔκατ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτωπον καὶ ἱστυαὶ οἱ πρῶτοι παραδούζου,
κι' ἔς σπείση πρὸς ἀσραλιῶν ἴσ' οὐτὸ ΕΘΝΙΚΗΝ ἔγκαιρος
κι' ἔκινος ποῦ δὲν ἔβαλε ὑπὸ πόδα τοῦ ποροῦ.
Ἄσραλία κατὰ πυρεθ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τὴν κανονίον συμφορῶν, ὅπου γεννῶ ἡ πλάσις,
ἀσραλιῖς εἰς φοβερὰ κι' ἀπρόστα συμβεβάντα,
ἀσραλιῖς ἴσ' οὐτὸ εἶναι σὰς, εἰς τὴν ὡσῆν, εἰς πάντα.
Πλὴν μελετήσα κι' ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὸ Καστατανιῶν
καὶ κἀε τοῦ ἀσπέρουροιο εἰς ταύτην θ' ἀσραλιῶν,
ἂν καὶ ὁ ρίκτης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,
ὅπου μὲς βρίζει τὴν ψυχὴν ὅς ἔτου νὰ μιλῆσῃ,
σπουδαῖα Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐσχάτως,
μὲ τὰ ὅποια στήραθ' ἀσραλιῶσθὲ τὸ κράτος.
Ἀσραλιῶν δ' ὄλα σὰς ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττω. ...
ὄδὸς Στάλιου, κύριος, ἴσ' οὐτὸ Ἀλεῦλὸ τὸ σπῆτω.

Ὁ Ρομῆος γνωστὸς οἱ κάνω — πῶς ἴσ' οὐτὸ σπῆτὸ μου ἀνέθη,
ἴσ' οὐτὸ Νιέσπαιιν ἀκάνω — κι' ἀπὸ τοῦδὸ σπυραῖσι
μὲ ἐνοδοχέσις ἔδω, — ὄρε ἴσ' οὐτὸ λάβει τρεῖς ἴσ' οὐτὸ ἔδω,

μὲ Χριστῶν μὲ μὲ μάνθρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μὲ χῆρς ὄλιγος ἄδρα, — ποῦταν ἔλλοτε μανθρῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου « Κορινθῆς » τῆς καλῆς, ὄδου τοῦ Προσταείου, κοινοῦτος πολῶν.